

ставя човѣка да прави добро, да услужва на хората, да имъ помага. Колкото и да сж малки тѣзи прояви, радвайте имъ се. Най-малката разумностъ, която човѣкъ проявява, служи като градивенъ материалъ за неговото бждеще. Не се отказвайте отъ доброто, колкото и да е малъкъ неговиятъ размѣръ. Не се отказвайте и отъ най-малкитѣ Божествени мисли и чувства. Откажете ли се отъ доброто и отъ великото въ свѣта, вие спирате своето развитие.

Като ученици, вие трѣбва да се стремите къмъ новото. Ако въ всѣка ваша мисль, чувство и проява не внасяте нѣщо ново, вие сте обикновенъ човѣкъ, съ обикновени разбирания. Ще кажете, че сте млади още. Това не ви оправдава. Младъ или старъ, като живѣе, човѣкъ трѣбва да бжде носителъ на новото, на Божественото въ свѣта. Ако не носите новото, и млади да сте, ще остарѣете. Ако пъкъ сте стари, ще оглупѣете. Младиятъ трѣбва да внесе нѣщо ново, чисто, свѣтло въ любовта, а стариятъ — да внесе устойчивостъ и свѣтлина въ мисълта. Не можете ли да направите това, нито младиятъ е младъ, нито стариятъ — старъ. При това положение не можете да очаквате никакъвъ напредкъ. Каквито знания да имате, следъ време ще ги забравите. Тѣ не сж станали ваша плътъ и кръвъ. Тогава ще се намѣрите въ положението на децата, които едва започватъ да учатъ. Какво ще занесете съ себе си на онзи свѣтъ? Като се намѣрите между учени, възвишени сжщества, ще се почувствувате бедни,